

4. Η Μεσιτική Προσευχή

Αναγνώσματα: Α΄ Τιμόθεον 2:1-6·
Εφεσίους 1:17-19· 3:17-19

Η ΜΕΣΙΤΙΚΗ προσευχή είναι κάτι που δεν ακούγεται και πολύ συχνά στις εκκλησίες μας. Κάποιοι μπορεί να την έχουμε ακούσει, μπορεί να ξέρουμε ενδεχομένως τι σημαίνει, αλλά το πιο σίγουρο είναι ότι σπανιότατα έχουμε ζήσει τη ζωή της μεσιτικής προσευχής σε όλη της την έκταση, όπως μας την υποδεικνύει ο Λόγος του Θεού. Τι είναι μεσιτική προσευχή; Είναι μια προσευχή ικεσίας/δέησης αλλά όχι για μας, για τον εαυτό μας –για τους άλλους. Προσευχόμαστε για κάποιον άλλο ή για λογαριασμό κάποιου άλλου. Όταν μεσολαβούμε για κάποιον άλλο, οπουδήποτε, γινόμαστε υπερασπιστές του, δικηγόροι του –κι αυτό είναι κάτι που συμβαίνει συχνά στην καθημερινότητά μας. Π.χ. παίρνουμε τηλέφωνο και ζητάμε μια διευκόλυνση για κάποιον φίλο μας. κλπ. Κάτι τέτοιο σαν αυτό το τελευταίο έκανε ο Βαρνάβας για τον Παύλο όταν τον σύστησε στην εκκλησία των Ιεροσολύμων.

Ο χριστιανός πρέπει να είναι πάνω απ' όλα ένας μεσίτης του Θεού προς τους γύρω του. Κι αυτό πρέπει να φαίνεται πρώτα απ' όλα στην προσευχή του. Πρέπει να μεσιτεύουμε προς τον Θεό για τους άλλους, επειδή κι ο Χριστός μεσίτευσε και μεσιτεύει για μας. Στη συμμελέτη μας θα δούμε τρία βασικά σημεία για το θέμα της μεσιτικής προσευχής. Μεσιτεύουν: 1. Ο Ιησούς για μας. 2. Εμείς για τον κόσμο. 3. Εμείς για τον λαό του Θεού.

1. Ο Ιησούς για μας.

Όπως ξέρουμε, στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης μεσίτης του λαού Ισραήλ προς τον Θεό ήταν ο ιερέας. Μεσίτευε πρώτα για τον εαυτό του και μετά για τον λαό για την άφεση των αμαρτιών τους. Μία φορά τον χρόνο επιτρεπόταν να μπει στα Άγια των Αγίων και να συναντηθεί με τον Θεό για να κάνει αυτό το έργο του μεσίτη. Σήμερα, με τη νέα διαθήκη, έχουμε έναν νέο μεσίτη, τον Χριστό, κατά το Α΄ Τιμ 2:5, κάτι που είχε προφητεύσει ο Ησαΐας όταν είπε ότι «ο δίκαιος δούλος θα μεσιτεύσει υπέρ των αμαρτωλών» (53:12). Η αμαρτία μάς χώρισε από τον Θεό, κι επειδή εμείς δεν μπορούσαμε να κάνουμε κάτι για να επανασυνδεθούμε με τον Θεό, ήρθε ο Χριστός κι έκανε το έργο της μεσολάβησης. Δεν σταμάτησε, όμως, εκεί ο Χριστός –στη σωτηρία. Εξακολουθεί να είναι ο μεσίτης μας (Ρωμ 8:31-34). Κάθε φορά που πέφτουμε σε μια αμαρτία, ο σατανάς, ο προαιώνιος κατήγορός μας μας κατηγορεί μπροστά στον Θεό. Η μεγάλη παρηγοριά μας όμως είναι ο Χριστός προβάλλει την αντικατάστασή του και το τελειωμένο έργο του στον σταυρό, με το οποίο πλήρωσε την κάθε μας αμαρτία. Βέβαια, στόχος του πιστού είναι να μην αμαρτάνει. Προσέχει να ζήσει με τη δύναμη του Πνεύματος τη ζωή του Χριστού. Αν όμως αμαρτήσουμε, λέει ο Ιωάννης (Α΄ Ιω 2:1-2), «έχουμε συνήγορο κοντά στον Πατέρα, τον δίκαιο Ιησού Χριστό». Αυτό δεν σημαίνει ότι μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε, να αγνοούμε τον νόμο του Χριστού («αγαπάτε...») ή ότι δεν θα έχουμε συνέπειες αν αμαρτάνουμε. Σημαίνει ωστόσο ότι δεν οδηγούμαστε στην απόγνωση και στην απώλεια, αν επιστρέψουμε και ζητήσουμε τη μεσιτεία του Χριστού.

Το **Άγιο Πνεύμα** επίσης είναι μεσίτης μας, ως Παράκλητος, όταν προσευχόμαστε (Ρωμ 8:26-27). Εμείς δεν ξέρουμε πολλές φορές τι ή πώς να προσευχηθούμε. Μόνον ο Θεός ξέρει την καρδιά μας. Κάτι ανάλογο συμβαίνει κι όταν προσευχόμαστε για ένα άλλο άτομο που αγαπάμε. Δεν ξέρουμε ακριβώς τις ανάγκες του, τα προβλήματα του ή τον ίδιο του τον χαρακτήρα, τι σχέσεις έχει δημιουργήσει, ποια είναι τα λάθη του ή τα δίκια του. Μόνον το Πνεύμα του Θεού ξέρει και μπορεί να «φιλτράρει» την προσευχή μας προς τον Θεό. Μια έμπρακτη ανταπόκριση στη μεσιτεία του Χριστού για μας πρέπει να είναι να γίνουμε κι εμείς μεσολαβητές, ένα είδος μεσίτη, για τους άλλους. Επομένως, τώρα μεσιτεύουμε:

2. Εμείς για τον κόσμο.

Στην περικοπή μας διαβάζουμε την παρότρυνση του Παύλου: «Σας παρακαλώ πρώτα απ' όλα να κάνετε δεήσεις, προσευχές, παρακλήσεις, ευχαριστίες για όλους τους ανθρώπους» και εξηγεί για τους ηγέτες μας κλπ. Με τη μεσιτεία του Χριστού γίναμε αποδεκτοί από τον Θεό. Πρέπει τώρα κι εμείς από ευγνωμοσύνη για τη δική μας σωτηρία να θέλουμε να μεσιτεύσουμε για τους άλλους προς τον Θεό. Είναι ο πνευματικός νόμος ότι δίνουμε απ'

αυτά που μας δίνονται: μας δίνεται συγχώρηση – δίνουμε συγχώρηση. Μας δίνονται ευλογίες – γινόμαστε ευλογία. Μας δίδονται χαρίσματα – τα προσφέρουμε για την εκκλησία. Μας παρέχεται μεσιτεία – γινόμαστε μεσίτες. Γι' αυτό ο Παύλος «μας παρακαλεί» με την έννοια του «μας παροτρύνει, μας ενθαρρύνει, μας προτρέπει». Θα ρωτήσει κανείς: «μα να μεσιτεύουμε για όλους;» Τι θα κάνουμε για κείνους που δεν τους έχουμε σε υπόληψη ή που δεν «τους πάμε» με τίποτα; Η απάντηση βρίσκεται στο Λουκάς 6:27-28: «Αγαπάτε τους εχθρούς σας...» Το ίδιο εδάφιο στον Ματθαίο καταλήγει: «Έτσι θα γίνετε παιδιά του ουράνιου Πατέρα σας, γιατί αυτός ανατέλλει τον ήλιο του για κακούς και καλούς...» (5:45). Με τη μεσιτική προσευχή για όλους, δείχνουμε στους άλλους ότι είμαστε παιδιά του Θεού –μοιάζουμε στον Χριστό. Κι εκείνος μεσιτεύει για όλους στον Πατέρα –ακόμη και για τους σταυρωτές του. Υπάρχει όμως και μια τρίτη μεσιτεία:

3. Εμείς για τον λαό του Θεού.

Καθώς ο Παύλος περιγράφει την πανοπλία του χριστιανού στο Εφεσίους 6, καταλήγει στα εδ. 18-19: «Προσεύχεστε συνεχώς...» Η προσευχή είναι κι αυτή ένα όπλο, μέρος της πανοπλίας μας. Είναι ένας σύνδεσμος επικοινωνίας μας με τον Θεό (κάτι σαν τις «διαβιβάσεις» στον στρατό) μεσολαβώντας για τους αδελφούς μας, που κι αυτοί αντιμετωπίζουν τις πνευματικές τους μάχες όπως κι εμείς. Δεν προσευχόμαστε απλά για την εκκλησία μας. Προσευχόμαστε για τους πιστούς των άλλων εκκλησιών. Όχι μόνο για τους αδελφούς της πατρίδας μας αλλά και των άλλων χωρών, ιδιαίτερα για κείνους που διώκονται σε χώρες κλειστές για το ευαγγέλιο. Είναι καλό να λέμε στους αδελφούς μας ότι προσευχόμαστε γι' αυτούς. Αυτό τους δίνει ενθάρρυνση. Δίνει και σ' εμάς κουράγιο στους πνευματικούς μας αγώνες, όταν κάποιος μας βεβαιώνει ότι προσεύχεται για μας. Είμαστε μια ομάδα υποστήριξης του ενός προς τον άλλο. Αυτός είναι κι ένας από τους λόγους που είναι σπουδαία η διακονία της μεσιτικής προσευχής. Όσοι αφιερώνονται σ' αυτή τη διακονία γίνονται μεσίτες του Θεού. Παίρνουν τα αιτήματα ενός και τα παρουσιάζουν στον Θεό. Αυτό ζητάει κι ο Παύλος από τους αδελφούς να κάνουν στο εδ. 19. Εδώ έχουμε μια μορφή **κοινωνίας**. Ο Παύλος με τόσες αποκαλύψεις δεν είχε ανάγκη από τους απλούς αδελφούς της Εφέσου να προσεύχονται γι' αυτόν. Είχε όμως ανάγκη απ' αυτή την κοινωνία. Στο Εφ 1:17-19 βλέπουμε τον Παύλο να κάνει πρώτα ο ίδιος αυτό που ζητάει από την εκκλησία να κάνει γι' αυτόν: προσεύχεται γι' αυτούς. Εκεί μπορούμε να δούμε μερικά θέματα που μπορούμε κι εμείς να προσευχόμαστε για τους αδελφούς μας.

Ένα άλλο αίτημα του Παύλου για τους πιστούς είναι παρακάτω, στο Εφ 3:17β-19: «[Παρακαλώ τον Θεό] να κατοικήσει ο Χριστός στις καρδιές σας με την πίστη, και να είστε ριζωμένοι και θεμελιωμένοι στην αγάπη. Έτσι, θα μπορέσετε μαζί με ολόκληρο τον λαό του Θεού να συλλάβετε ποιο είναι το πλάτος και το μήκος, το βάθος και το ύψος του μυστηρίου της σωτηρίας, και να γνωρίσετε την αγάπη του Χριστού, που ξεπερνάει κάθε ανθρώπινη γνώση. Έτσι θα γεμίσει η ζωή σας με την πλούσια χάρη του Θεού». Τι είχαν να κερδίσουν οι πιστοί αν κατανοούσαν όλες τις διαστάσεις του μυστηρίου της σωτηρίας; Αφού ήταν πιστοί, τι την ήθελαν την παραπάνω γνώση; Μολονότι οι διαστάσεις της αγάπης του Θεού «ξεπερνούν κάθε ανθρώπινη γνώση», εντούτοις το Πνεύμα του Θεού μας βοηθάει να εμβαθύνουμε σ' αυτήν. Και τι βγαίνει μ' αυτό;

Βγαίνει ότι όσο περισσότερο εμβαθύνουμε στο μυστήριο της θυσίας του σταυρού, τόσο πιο πλήρεις γινόμαστε εν Χριστώ. Ο Θεός δεν μας θέλει στερημένους ή άσχετους χριστιανούς, όπως η μάνα δεν θέλει τα παιδιά της να πεινούν. Ο Θεός μάς θέλει πλήρεις Πνεύματος Αγίου, κι αυτό επιτυγχάνεται αν εμβαθύνουμε στην αγάπη του. Κι όσο περισσότερο κατανοούμε την αξία της μεσιτείας του Χριστού για μας, τόσο θέλουμε να γίνουμε κι εμείς μεσίτες για τους αδελφούς μας. Η αρχή του «παίρνω-δίνω» που λέγαμε παραπάνω. Όταν θυμόμαστε το βάθος της αγάπης του Χριστού για μας, θέλουμε όλοι οι αδελφοί στην εκκλησία μας να βιώσουν κι αυτοί αυτή τη γνώση. Είναι γνώση της καρδιάς κι όχι θεολογία.

Αλλά για να γίνει αυτό πρέπει να βγούμε από τον εαυτό μας. Κι ένας τρόπος για να το κάνουμε αυτό είναι ν' αρχίσουμε να προσευχόμαστε: Οι μακράν της Χάριτος να **έρθουν** στη γνώση του Χριστού – Οι εντός της Χάριτος πιστοί να **εμβαθύνουν** στη γνώση του Χριστού. Κάπως έτσι είναι η μεσιτική προσευχή μέσα από τις περικοπές που διαβάσαμε.

Είναι ανάγκη η προσευχή μας να γίνει μεσιτική από ατομοκεντρική που είναι. Οι ειδικοί μελετητές του θέματος της προσευχής καταλήγουν ότι το κυριότερο γνώρισμα της μη βιβλικής προσευχής σήμερα είναι η έλλειψη μεσιτικής προσευχής. Η περισσότερη διδασκαλία, ωστόσο, περί προσευχής στη Γραφή είναι για τη μεσιτική προσευχή. Υπάρχει μεγάλη ανάγκη να αναπτυχθεί η μεσιτική προσευχή σήμερα, ακριβώς επειδή είναι πανεύκολο να παρασυρθούμε στην ατομοκεντρική προσευχή.
